

NASLOVNICA

SADRŽAJ

INTERVJU S POVODOM

KRITIKA

MANIFESTACIJE

i. Međunarodni dan plesa (29. travnja)

i. [Dioniz - Igrom do sebe, UAOS 2014.](#)

i. Gajin, I. Misterij Dioniza 2014. – igrom do čega?

i. [Špindel, A.; Šarac, P.; Lustig, S. Dioniz - Slavonski epicentar](#)

i. Intervox UAOS, 2014.

i. Jarčevac 2014

STUDENSKA SCENA

ESEJI

IZ STRUKE ZA STRUKU

IZDAVAČKA DJELATNOST

Petra Šarac, Andrea Špindel, Sara Lustig

petra.sarac@gmail.com, free_benny_rhyme@yahoo.com, [sara.lustig.14@facebook.com](https://www.facebook.com/sara.lustig.14)

Intervju sa sudionicima Međunarodnog festivala kazališnih akademija - Dioniz 2014.

Slavonski epicentar kulturnih zbivanja

Kao posljednjih šest godina, Đakovo je i ove godine bio epicentrom kulturnih zbivanja, oko kojih su se okupili mladi kazalištarci i njihovi mentori iz cijele Europe. Tijekom petodnevnog boravka u Đakovu uživali smo družeći se s različitim ljudima, upoznavajući njihove kulture, izmjenjujući radna kazališna iskustva i različite procese rada.

U prepunom Dionizijskom programu studenti su imali priliku, kroz glumačke radionice, iskusiti metodologiju rada drugih europskih akademija i steći nova znanja, primjenjiva u daljnjem glumačkom radu i napretku te usavršiti svoje glumačke vještine. I dok je tijekom dana vladala radna atmosfera, navečer su se studenti svojim kolegama prezentirali kroz predstave koje su za festival pripremili. Raznolikost glumačkih i lutkarskih rješenja mladim je kazalištarcima proširila horizonte te otvorila prozore ka novim scenskim mogućnostima.

Osim studenata, iskustva su razmjenjivali i profesori, ali i đakovačka publika, koja je svake večeri usrdno dolazila vidjeti što im to nudi europska scena, koje smo sada i sami dio. Pregršt pozitivnih komentara imala je upravo ta publika, koja svoje divljenje nije mogla suspregnuti, nagrađujući glumce iskrenim aplauzom. A kako su uzavreli festivalsku atmosferu doživjeli sami sudionici, pročitajte na sljedećim stranicama, na kojima smo izdvojili najzanimljivije.

Peđa Gvozdić, Giulio Settimo, Ivan Čačić, Alen Čelić *Zlatne rukavice*, GK Zorin dom Karlovac, red.: Peđa Gvozdić i Giulio Settimo, premijera: 7. veljače 2014.
Na slici s lijeva na desno: Šampion (Ivan Čačić) i Gubitnik (Peđa Gvozdić)

GK ZORIN DOM KARLOVAC

ZLATNE RUKAVICE

Režija: Peđa Gvozdić, Giulio Settimo, Ivan Čačić, Alen Čelić

Igraju: Peđa Gvozdić, Giulio Settimo, Ivan Čačić, Alen Čelić

Kako ste doživjeli izvedbu predstave *Zlatne rukavice*?

Giulio: Lijepo! Super je nastupati pred domaćom publikom, pogotovo pred kazališnom publikom, jer se dobiva drugi feedback, drukčije reakcije, prisutna je velika trema i jake emocije, zbog puno kolega i prijatelja, koji sjede u publici. Teško je izvoditi pred ljudima koji te poznaju, jer oni znaju tko si ti zapravo.

Peđa: Osjećali smo veliki pritisak. No, ipak je naša publika navijački nastrojena, nosila nas je kroz predstavu svojom podrškom. Mislili smo da će biti teže, no publika je odlično reagirala odmah na početku, tako da je ostatak predstave bio užitak. Ipak su to sve kolege. Drukčije je pred ljudima iz branše, kolegama i profesorima.

Mislite li da je predstava ostvarila svoj cilj?

Giulio: Da. Puno ljudi je bilo iznenađeno kako smo uspjeli donijeti sport na scenu, jer mnogo ljudi misli da sport i kazalište nemaju veze jedno s drugim. Međutim, glumci i sportaši imaju istu konvenciju – konvenciju igre. Sviđa mi se što je strana publika razumjela predstavu, što znači da je predstava jasna i da je radnja čista. U boksu i životu se borimo, a to je poruka koju smo htjeli i uspjeli prenijeti.

Peđa: Da.

Srećko Šestan: Mislim da je, jer da nije tako, glumci ne bi izlazili 6-7 puta na naklon. Poruke predstave su vrlo jasne, čak i strancima, koji ne razumiju jezik. Kombinacija dramaturških modela - od komedije, preko drame i tako dalje, nosi s punim pravom podnaslov koji još dosad u hrvatskom i svjetskom kazalištu nije postojao, a to je nokaut komedija.

Kako ste se osjećali u Osijeku i Đakovu?

Giulio: Uvijek mi je drago vratiti se u Đakovo. Atmosfera me podsjeća na studentske dane, kada sam tu dolazio tri godine. Jedina razlika je što smo kao studenti spavali u vojarni, a sad kao profesionalci, spavamo u hotelu. Festival je bitna stvar za ovaj grad. Lijepo je vidjeti različite ljude i kulture kako se isprepliću i stapaju. Meni je posebno lijepo, jer tu ima i odličnog čobanca (smijeh).

Peđa: Kao doma! Igrom smo došli do sebe!

Srećko Šestan: Jako lijepo! Drago mi je da se okupilo toliko budućih glumaca, a još draže mi je što sam ovdje u ulozi svojevrsnog skauta. Zašto bi samo košarkaši i nogometaši imali skaute?! Drago mi je što je bila puna dvorana, gdje smo pokazali našu uspješnicu *Zlatne rukavice*.

Hoćete li nam se vratiti u Đakovo?

Srećko Šestan: Pa ja sam u Slavoniji stalno, a imam i jednu malu tajnu. Mene za Đakovo veže neki period mog života kad sam ovdje služio bivšu armiju godinu dana (smijeh).

Tea with me, mentor: András Hathazi, Napoca facultatea de teatru si televiziune, Cluj, Rumunjska.
Na fotografiji: András Hathazi i studentica Réka László.

CLUJ

TEA WITH ME

Mentor: András Hathazi

Igraju studenti 1. godine MA: Xenia Baricz, Nándor Ferencz, Réka László, Rudolf Szilárd Molnár, Endre Rácz, Tímea Bernadett Udvari-Kardos, Zsuzsanna Vass i doktorand Emőke Pál

Kako ste zadovoljni s izvedbom Vaše predstave *Tea with me*?

Réka: Bilo je u redu. Ja znam i znam da moj profesor zna da uvijek može bolje. Tako da je zapravo bilo ok. Prostor je bio čudan, malo veći od uobičajenog, a nismo imali vremena ni prilike probati u ovom kazališnom prostoru, ali sve u svemu, bilo je uzbudljivo upravo zbog te neizvjesnosti.

Kakvi su bili Vaši dojmovi nakon predstave?

Réka: Mislim da je publika bila vrlo otvorena. Osjećala sam da su slušali i bili pažljivi. Tako da su moji dojmovi pozitivni, zahvaljujući publici.

Mislite li da je predstava postigla svoj cilj?

Hathazi: Kao što je Erica rekla, uvijek može biti bolje, ali mislim da je bilo u redu.

What is mine is yours, mentor: Theresa Brayshaw, School of Film, Tv and Performing Arts, Civic Quarter, Leeds, Velika Britanija
Na fotografiji: studentice Hannah Megan Butterfield i Debbie Newton.

LEEDS

WHAT IS MINE IS YOURS

Mentor: Theresa Brayshaw

Igraju: Hannah Megan Butterfield i Debbie Newton

Kako ste zadovoljne s izvedbom Vaše predstave „What is mine is Yours“?

Hannah: Osjećam se vrlo dimuto zbog reakcija publike. Vodili smo puno razgovora s različitim ljudima iz raznih zemalja o njihovim reakcijama, koje su različite, ali sve jako ugodne i pozitivne. Mislim da je to poanta ovog festivala i zato je važno čuti što ljudi misle. To je predstava osmišljena posebno za ovaj festival, kako bismo Vam predstavili svoj rad.

Debbie: Igrajući u tom prostoru i gledajući nasmijanu publiku, osjetili smo povezanost s publikom. Svi smo na istom mjestu, doživljavamo istu stvar, a različitih smo kultura i nacionalnosti. Bile smo jako nervozne, ali

samo zato što nam je bilo jako stalo do toga. Napravili smo ovo za Vas pa je bilo jako lijepo gledati kako ljudi reagiraju i odgovaraju na naš poziv na suigru. predstava osmišljena posebno za ovaj festival, kako bismo Vam predstavili svoj rad.

Hannah: Jako je rizično raditi predstavu za određenu grupu ljudi. Da smo izvodile ovu istu izvedbu u Engleskoj, ne bi bilo isto, jer nije napravljena za taj kontekst, tako da je bilo zastrašujuće.

Jeste li zadovoljne kako je publika reagirala, jer je Vaša izvedba i ove godine bila interaktivna i zahtijevala je suigru publike?

Hannah: Bilo je malo zastrašujuće, jer je publika sjedila jako blizu.

Debbie: Sve gledaš oči u oči i osjećaš njihovu energiju. Ali bilo je jako lijepo, osjećali smo da su svi djelovali s nama, a to smo i željele.

Mislite li da je predstava ostvarila svoj cilj?

Hannah: Mislim da mi ni nismo imale točno određeni cilj (smijeh).

Kako Vam se svidio boravak u Đakovu?

Hannah: Ovo je naš treći dolazak u Đakovo i svake godine je bilo posve drukčije iz različitih razloga. Već iz razloga što se osjećamo dobrodošle i što smo zbrinute od strane organizatora, osjećamo se sigurno i kako ništa ne može poći po zlu. Ako se razbolimo ili izgubimo ili susretnemo s nekom poteškoćom, znamo da postoje ljudi kojima se uvijek možemo obratiti. A smještaj u hotelu ove godine je bio naše najveće iznenađenje. Bile smo više nego sretno što ćemo tamo odsjesti.

Koji su Vaši najveći dojmovi s ovogodišnjeg festivala?

Debbie: Čini mi se da je ove godine puno bolja komunikacija među sudionicima. Uspjele smo upoznati puno različitih ljudi, jer je ove godine manje sudionika pa smo svi povezani, nego prethodnih godina.

PRAG

SLEEPING KINGDOM

Igraju studenti 4. i 5. godine MA: Linda Petakova i Mathias Straub

Kako ste zadovoljni s Vašom izvedbom predstave „Sleeping kingdom“?

Sofia: Zadovoljni smo. To je naša prva predstava za djecu. Često smo ju igrali pred mlađim uzrastima, a ovo je bio prvi put da ju igramo pred odraslom publikom i bilo je sjajno.

Kako ste došli na ideju za tako zanimljivu predstavu?

Sofia: Mathias je scenograf pa smo preko njegovih scenografskih improvizacija došli do različitih ideja i rješenja.

Mathias: Htio sam probati nešto novo. Improvizirali smo različitim materijalima i do rješenja smo došli posve slučajno. pa smo preko njegovih scenografskih improvizacija došli do različitih ideja i rješenja.

Sofia: Nismo htjeli djeci pružiti klasičnu formu princeze ili kralja, nego smo htjeli da dječja mašta ostane aktivna. Zato smo koristili predmete iz svakodnevnog uporabe, kojima smo htjeli pokazati da svaki predmet može oživjeti i postati lik iz bajke.

Na fotografiji: studenti Mattias Straub,
scenograf i glumac-lutkar i Linda Petakova,
Academy of Performing Arts, Prag, Češka
Republika

Kako ste zadovoljni reakcijama i interakcijom publike?

Mathias: Svaki put kad smo igrali predstavu djeca su spontano reagirala, spontanije od većine odrasle publike. Zbog toga što ovdje nismo imali dječju publiku, bilo je malo teže ostvariti komunikaciju. Točno znamo na koje dijelove predstave će djeca reagirati, a na ovoj izvedbi su reakcije izostale.

Sofia: Meni je zanimljivo to što je bila drukčija publika, jer je samim tim i predstava bila posve drukčija. Publika je ta koja oblikuje izvedbu, tako da svaka izvedba s novom publikom i sama postaje nova.

Kako Vam se svidio boravak u Đakovu?

Sofia: Jako je zanimljivo. Sviđa nam se što možemo ići na razne radionice. Svi se družu i poput obitelji smo.

Mathias: Moramo biti malo kritični. Razočarani smo radionicom jahanja, koju smo platili četiri eura i očekivali da ćemo zaista i jahati. A zapravo smo prošetao dva kruga na konju u trajanju od 2 minute, što nas je razočaralo. Tako da je u tome organizacija malo zakazala. Ali sve u svemu, ovo je bilo jedno jako lijepo iskustvo i voljeli bismo se vratiti iduće godine.